

LBRIS

We know
books

SOPHIE IRWIN

Scandal
ÎN ÎNALTA
SOCIETATE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

1

Harefield Hall, 1819

— Haide, Eliza, sunt sigură că poți să storci măcar o lacrimă, îi șopti doamna Balfour fiicei sale. Așa se așteaptă lumea de la o văduvă!

Eliza aprobă din cap, dar ochii îi rămaseră la fel de uscați ca înainte. Deși își petrecuse atâția ani jucând rolul de fiică ascultătoare și soție supusă, încă nu reușea să plângă la comandă.

— Nu uita că s-ar putea să ne pricopsim cu un scandal diseară, șuieră doamna Balfour, uitându-se cu subînțeles spre cealaltă parte a bibliotecii, unde stăteau rudele răposatului conte de Somerset.

La nouă luni după slujba de înmormântare, se adunaseră cu toții din nou la Harefield Hall pentru citirea testamentului, iar judecând după privirile glaci-ale aruncate înspre ele, părea că doamna Balfour nu era singura care se pregătea pentru o luptă aprigă.

— Partea de moștenire a Elizei a fost hotărâtă prin învoiala de la nuntă: cinci sute de lire pe an, își liniști domnul Balfour soția, șoptind în barbă. Somerset nu ar fi avut niciun motiv să se răzgândească; e cea mai mică parte din averea lui.

Vorbi cu amărăciune, căci nici el, nici doamna Balfour nu se împăcaseră pe deplin cu soarta complet schimbată a Elizei. În urmă cu un deceniu, căsătoria

domnișoarei timide, de șaptesprezece ani, Eliza Balfour cu sobrul conte de Somerset – mai mare decât ea cu douăzeci și cinci de ani – fusese evenimentul sezonului, iar soții Balfour culeseră roadele aceluia mariaj cu vârf și îndesat. La un an după acea nuntă, fiul lor cel mare se căsătorise cu o moștenitoare, al doilea lor fiu ajunsese la gradul de căpitan în regimentul al zecelea de infanterie, iar reședința Balfour își schimbase toate covoarele cu altele din cea mai fină catifea.

Dar nimeni nu se așteptase ca vigurosul conte să fie răpus atât de repede de o inflamație a plămânilor, primăvara trecută. Iar acum, poziția Elizei era mai mult decât ingrată, rămasă văduvă la douăzeci și șapte de ani și fără un copil care să moștenească titlul. Cinci sute de lire pe an... Oamenii trăiau chiar și cu mai puțin în zilele acelea, dar în privința asta Eliza era de acord cu tatăl ei. Zece ani de căsnicie cu un om care le arăta mai multă afecțiune cailor săi decât propriei neveste, zece ani de izolare aproape completă în conacul rece și neprimitor de la Harefield Hall, zece ani în care tânjise după viața pe care ar fi putut s-o aibă, dacă împrejurările ar fi fost puțin diferite... Având în vedere la ce – și mai ales la cine – trebuise să renunțe Eliza, cinci sute de lire pe an păreau o sumă ridicolă.

— Măcar dacă ea i-ar fi dăruit un copil... se văicări doamna Balfour, pentru a cincea oară.

— *A încercat!* se răsti domnul Balfour.

Eliza își mușcă violent limba. Domnișoara Margaret Balfour – verișoara Elizei – îi apăsă mâna pe sub masă, iar ceasul bătu ora douăsprezece și jumătate. Deja îl așteptau de jumătate de oră pe noul conte, a cărui prezență vestea că putea începe citirea testamentului. Elizei i se făcu stomacul ghem de emoții. Cu siguranță – *fără îndoială* – avea să ajungă în curând.

LBRIS

We know

books

— Ce rușinos, mormăi doamna Balfour, deși chipul îi rămăsese încremenit într-un zâmbet tern. Deja a întârziat nouă luni și întârzie și azi. Nu-i rușinos, Eliza?

— Ba da, mamă, răspunse Eliza automat.

Întotdeauna îi venea cel mai ușor s-o aprobe, deși întârzierea nefirească era de fapt vina fostului conte, nu a celui nou. Căci fostul conte stipulase în testamentul său ca documentul să nu fie citit până ce nu se adunau toate părțile numite acolo. Din moment ce noul conte de Somerset – nepotul soțului Elizei, până atunci succesorul prezumtiv, căpitanul Courtenay – era detașat în Indiile de Vest când murise unchiul său, în aprilie, iar condițiile de călătorie pe mare în anul 1918 fuseseră fără precedent de vitrege, întoarcerea lui atât de târzie era de înțeles. Neplăcută, dar de înțeles.

Toți cei adunați în bibliotecă așteptau deja nerăbdători de luni întregi, iar ora târzie de astăzi își făcea deja resimțite urmările: venerabila doamnă Courtenay (cumnata fostului conte, mama celui nou) stătea cu ochii ațintiți asupra ușii, fiica ei, lady Selwyn, bătea darabana din degete, agitată, în timp ce lordul Selwyn căuta să-și liniștească nervii desfătând audiența cu diferite povești despre isprăvile lui demne de laudă.

— Și i-am spus: Byron, bătrâne, pur și simplu trebuie să scrii asta!

Lângă el, în mijlocul încăperii, avocatul lui Somerset, domnul Walcot, își răsfoia și întorcea pe toate părțile hârtiile, cu un zâmbet chinuit. Toată lumea era nerăbdătoare, dar nimeni mai mult decât Eliza, care simțea – cu fiecare ticăit al ceasului cu pendulă – că disperarea ei ajungea pe culmi nebănuite și periculoase. După zece ani – zece ani lungi – astăzi avea să-l vadă din nou. Nu părea adevărat.

Poate că totuși n-o să vină. O viață întreagă de dezamăgiri o învățase virtutea de a se pregăti pentru ce e mai rău: poate că încurcase ziua, sau poate că trăsura lui fusese implicată într-un accident cumplit, ori poate se hotărâse să se întoarcă mai bine în Indiile de Vest decât să dea din nou ochii cu ea. Nu-i stătea în fire să întârzie, fusese întotdeauna un om extraordinar de punctual. Sau cel puțin gentilomul pe care îl cunoscuse Eliza cândva era punctual. Poate că se schimbase între timp.

Însă în cele din urmă, când ceasul bătu ora unu fără un sfert, se deschise ușa.

— Onorabilul conte de Somerset, anunță Perkins, majordomul.

— Scuzele mele sincere pentru întârziere, spuse noul lord Somerset, pășind în cameră. Ploaia a făcut ca drumurile să fie înșelătoare...

Reacția Elizei fu instantanee. Inima începu să-i bată mai tare, respirația îi deveni mai iute, simți un nod în stomac și se ridică în picioare, nu fiindcă așa era politicos, ci pentru că forța amintirii care o străbătea o împingea să facă asta. Atâtea luni petrecuse imaginându-și acest moment – și tot nu se simțea câtuși de puțin pregătită pentru el.

— Oliver, dragule!

Doamna Courtenay se avântă spre fiul ei, cu ochii sticloși, lady Selwyn o urmă îndeaproape, iar Somerset își îmbrățișă pe rând mama și sora. Doamna Balfour strâmbă din buze dezaprobator, deoarece Somerset încălcase regulile de etichetă – în mod normal ar fi trebuit să i se adreseze Elizei mai întâi – dar Eliza nu o luă în seamă. În multe privințe, părea la fel. Încă era foarte înalt, cu părul deschis la culoare, ochii în aceeași nuanță de cenușiu rece ca ai familiei și era învăluit de un aer de siguranță de sine și calm care îl caracterizaseră

dintotdeauna. Numai că acum, după o carieră navală de un deceniu, avea umerii mai lați decât în tinerețe, iar pielea palidă i se închisese la culoare sub influența soarelui. Îi stătea bine. Îi stătea foarte bine.

Somerset eliberă mâna surorii sale și se întoarse spre Eliza. Își dădu seama deodată, îngrozită, că anii nu fuseseră nici pe departe la fel de blânzi cu ea. Fiind mică de statură, cu părul castaniu și ochii neobișnuit de mari și de întunecați, se temea că acum arăta ca vai de lume, îmbrăcată în straiile complet negre de văduvă și trasă la față de oboseală din cauza nesiguranței din ultimele luni.

— Lady Somerset, rosti el, înclinându-se în fața ei. Și vocea lui suna la fel.

— Domnule conte, răspunse Eliza.

Își simțea degetele tremurând, așa că le ascunse în faldurile fustei, făcu o reverență șovăitoare și își adună puterile ca să-l poată privi în ochi. Oare ce avea să vadă în ei – furie? Învinuire? Nici nu îndrăznea să spered la o privire caldă. Nu o merita. Se ridicară amândoi deodată după reverențele reciproce și, într-un final îndelung așteptat, li se întâlniră privirile. Doar că în ochii lui nu vedea... nimic.

— Sincere condoleanțe pentru pierderea suferită, spuse el.

Cuvintele îi erau respectuoase, iar tonul neutru. Expresia de pe chipul lui nu putea fi descrisă decât ca politicoasă.

— M-mulțumesc, zise Eliza. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Amabilitățile îi alunecau pe limbă fără să se gândească, ceea ce era foarte bine, fiindcă în clipa asta nu era în stare de niciun gând.

— Pe cât se poate, ținând seama de vremea din ultima perioadă, răspuse el.

Nu exista niciun indiciu în comportamentul, atitudinea sau vocea lui că simțea același freamăt ce învorbura mintea ei. Din contră, părea complet indiferent că o vede. De parcă nu se mai văzuseră niciodată până atunci.

De parcă nu îi ceruse cândva să se mărite cu el.

— Da... se auzi Eliza vorbind, parcă din depărtare. Ploile... au fost teribile.

— Într-adevăr, consimți el cu un zâmbet – dar nu era un zâmbet pe care să i-l mai fi adresat vreodată. Politicos. Formal. Nesincer.

— Mă bucur să te văd, băiete, mă bucur mult.

Selwyn venise în față cu mâna întinsă, iar Somerset îi strânse mâna cu un zâmbet devenit deodată călduros. Se îndreptă spre mijlocul camerei, departe de familia Balfour – lăsând-o pe Eliza clipind în urma lui.

Asta era tot? După atâția ani de despărțire, atâta timp în care Eliza se întrebese pe unde era, dacă era fericit, în care retrăise în detaliu fiecare amintire a timpului petrecut împreună, după atâtea ore în care regretase fiecare dintre evenimentele care duseseră la despărțirea lor – așa arăta reîntâlnirea lor? Un schimb scurt și trecător de banalități?

Eliza se cutremură. Frigul de ianuarie plutise în aer toată dimineața – ordinul răposatului ei soț ca focul să nu fie aprins până dimineața se păstrase – dar acum i se păru că era de-a dreptul ger. Un deceniu întreg în care își duseseră existența la oceane depărtate unul de altul, și totuși nu-l simțise niciodată pe Oliver – pe Somerset – atât de distant ca în clipa aceasta.

— Să purcedem? sugeră Selwyn.

Chiar și înainte ca Selwyn să se însoare cu nepoata răposatului conte, cei doi domni fuseseră prieteni apropiați, căci terenurile lor erau învecinate – dar, din același motiv, relația lor fusese și destul de agitată. Ultima lor întrunire de afaceri dinaintea morții contelui chiar degerase într-o ceartă suficient de îndelungată încât să-i asurzească pe toți ai casei – dar, judecând după nerăbdarea de pe chipul lui Selwyn, era clar că se aștepta azi la o moștenire grasă.

Dând aprobator din cap, domnul Walcot întinse hârtiile în fața lui, în timp ce familiile Balfour, Selwyn și Courtenay îl urmăreau, lacome și hrăpărețe, fiecare din partea sa a odăii. Scena ar fi putut constitui un subiect minunat pentru un tablou dramatic. Vopseluri în ulei, culori stridente chiar. Degetele Elizei tânjeau după o pensulă.

— Acesta este ultimul testament ce exprimă voința lui Julius Edward Courtenay, al zecelea conte de Somerset...

Eliza își pierdu concentrarea în timp ce domnul Walcot înșirua numeroasele moduri în care noul conte avea să devină foarte, foarte bogat. Doamna Courtenay părea pe cale să izbucnească în plâns de încântare, lady Selwyn își înfrâna un zâmbet, dar Somerset se încrunta. Era intimidat de proporțiile comorii făgăduite? Poate chiar uluit? N-ar fi trebuit să fie. În ciuda austerității răposatului conte, Harefield Hall era un veritabil templu al belșugului de care se bucura familia: de la pereții ornați cu piei de animale, coarne și trofee de vânătoare până la seturile de ceai din porțelan rafinat, de la expoziția de coifuri persane și săbii indiene agățate de-a lungul scării uriașe până la peisajele în ulei ce înfățișau plantațiile de zahăr pe care le stăpâniseră cândva, Harefield își purta prada cu mândrie. Iar după ce va fi spus câteva cuvinte, noul Somerset avea să le capete pe toate.

Era acum unul dintre cei mai bogați și mai doriți bărbați din Anglia. Din această clipă, orice femeie fără obligații din țară urma să-i cadă la picioare.

În timp ce Eliza... După ziua de astăzi, avea să rămână la Harefield, în calitate de gazdă a noului conte, până ce acesta avea să se căsătorească, apoi urma să se mute în locuința ei de văduvă, aflată la marginea proprietății, sau să se întoarcă în casa unde copilărise. Niciuna dintre aceste variante nu părea îmbietoare. Ar fi un coșmar să se întoarcă la Balfour, să trăiască din nou sub supravegherea părinților ei, dar să rămână aici, atât de aproape de un om care nu mai simțea nimic pentru ea, în timp ce ea petrecuse zece ani tânjind după el? Ar fi curată tortură.

— Pentru Eliza Eunice Courtenay, onorabila contesă de Somerset...

Eliza nici măcar nu-și îndreptă atenția spre vorbitor când își auzi numele – dar, judecând după felul cum se lăsase domnul Balfour pe spătarul scaunului, cu mușchii relaxați, era clar că tot ce citise domnul Walcot era în concordanță cu contractul de nuntă. Viitorul ei – așa cum va fi fost el – era asigurat. Cu ochii minții văzu anii întinzându-se în fața ei, cenușii și neinteresanti.

— În plus, și din respect pentru loialitatea și obediința ei...

Ce dezolant să fii descris în astfel de termeni, ca un câine de vânătoare credincios; dar mama ei se îndreptă de spate în mod vizibil, cu ochii lucind de lăcomie, sperând limpede că bătrânul conte îi lăsase Elizei moștenire ceva mai mult – poate vreo bijuterie scumpă din colecția lui.

— ... și cu condiția ca ea să nu aducă dezonoare asupra numelui de Somerset...

Tipic lui, să anexeze o clauză de moralitate la mica moștenire care considerase că i se cuvine soției sale – meschin până în ultima clipă.

— Toate proprietățile mele din Chepstow, Chawley și Highbridge, să se folosească de ele după cum dorește.

Mintea Elizei izbuti deodată să se concentreze. *Ce spusese domnul Walcot?*

Ca la un semn, odaia tăcută și încremenită deveni foarte gălăgioasă.

— Vrei să repeți ultima parte, Walcot? Cred că te-am auzit greșit! tună Selwyn, făcând un pas în față.

— Da, domnule Walcot, sunt sigură că nu poate fi corect! se auzi glasul doamnei Courtenay, strident și sfredelitor, pe când se ridica de pe scaun.

Se ridică în picioare și domnul Balfour, cu mâna întinsă, de parcă urma să ceară să citească documentul cu ochii lui.

— Pentru Eliza Eunice Courtenay, onorabila contesă de Somerset, repetă domnul Walcot ascultător, din respect pentru loialitatea și obediența ei – și cu condiția ca ea să nu aducă dezonoare asupra numelui de Somerset – îi las moștenire toate proprietățile mele din Chepstow, Chawley și Highbridge, să se folosească de ele după cum dorește.

— Ridicol!

Selwyn nici nu voia să audă.

— Julius urma să-i lase proprietățile acelea fiului nostru cel mic, Tarquin.

— Și mie mi-a spus la fel! insistă lady Selwyn. *Mi-a făgăduit.*

— Partea de moștenire care i se cuvine lui lady Somerset a fost stabilită prin acordul nupțial, nu-i așa?

adăugă doamna Courtenay. Atunci nu s-a pomenit nimic despre așa ceva!

— Proprietățile din Somerset nu sunt legate de titlu? întrebă Margaret, nedumerită, însă fu redusă la tăcere cu un sâsâit de doamna Balfour.

— Dacă aceasta este dorința răposatului conte, dacă a inclus asta în testament, atunci nu puteți s-o contestați în niciun fel! insistă domnul Balfour în fața întregii încăperi.

Păreau să fi uitat complet că se afla și Eliza acolo.

— Proprietățile din Chepstow, Chawley și Highbridge au fost moștenite de conte pe linia de descendență a mamei sale, așa că putea face cu ele ce dorește, spuse domnul Walcot calm.

— Ridicol! spuse domnul Selwyn din nou. Nu poate fi documentul corect!

— Vă asigur că este, confirmă domnul Walcot.

— Iar eu îți spun că e actul greșit, omule! se rățoi Selwyn, fără să-i mai rămână vreo urmă din falsa lui jovialitate. L-am mai văzut – și îl numea pe Tarquin ca moștenitor, l-am văzut cu ochii mei!

— Așa era înainte, consimți domnul Walcot. Dar răposatul conte m-a însărcinat să modific această clauză cu doar două săptămâni înainte de moartea sa.

Fața brun-roșcată a lui Selwyn deveni deodată albă.

— Cearta voastră, șopti lady Selwyn.

— Discutam despre un împrumut – era vorba doar de afaceri, șuieră Selwyn. Nu se poate, nu ar fi fost în stare să...

Ah, deci *de aceea* se certaseră: Selwyn ceruse un împrumut. Eliza ar fi putut să-l avertizeze să nu facă o astfel de greșeală – dar Selwyn trebuie să fi fost dispe-

rat, căci sigur știa că răposatul conte, incurabil de zgârcit și peste măsură de mândru, considera că tentativele de a ajunge la banii lui erau culmea impertinenței.

— Vă asigur că în această privință – și în toate celelalte – răposatul conte s-a exprimat destul de clar, spuse domnul Walcot calm. Proprietățile vor merge la lady Somerset.

Selwyn veni prin spatele Elizei.

— Ce vorbe otrăvite i-ai șoptit la ureche? se răsti el la ea.

— *Cum îndrăzniți...* începu domnul Balfour, plesnind de indignare.

— Selwyn! răsună vocea lui Somerset, rece și muștrătoare, iar Selwyn făcu un pas înapoi.

— Îmi cer scuze – n-am vrut să spun... A fost o greșeală regretabilă, mi-am uitat manierele...

Lady Selwyn nu se lăsă intimidată.

— Cum rămâne cu clauza de moralitate? A dezvoltat cumva unchiul meu subiectul – a sugerat la ce fel de conduită se referă?

— Nu înțeleg ce relevanță are, replică doamna Balfour, de vreme ce reputația fiicei mele este imaculată.

— Având în vedere faptul că unchiul meu a considerat necesar s-o includă în testamentul lui, pare *foarte* relevant, doamnă Balfour, zise lady Selwyn tăios.

— Nu vrem să jignim pe nimeni, interveni doamna Courtenay. Lady Somerset știe că ne este foarte dragă.

Lady Somerset chiar *nu* știa asta.

— Răposatul conte a menționat doar că interpretarea acestei clauze rămâne la latitudinea celui de-al